

2. W przypadkach wymienionych w § 4 pkt 2 i w § 11 spory rozpatrywane są w zespołach orzekających, zwiększonych o dwóch członków, wyznaczonych z listy superarbitrów zgodnie przez strony, a w razie braku ich zgody — przez prezesa komisji.

§ 6. 1. Komisja rozjemcza rozpoznaje sprawę na podstawie wniosku jednej ze stron lub zgodnego wniosku obu stron.

2. Strona składająca wniosek powinna wskazać osobę arbitra z jej ramienia oraz oświadczyć, czy nastąpiło porozumienie między stronami co do osoby superarbitra.

§ 7. Wszczęcie sporu nie powoduje zawieszenia mocy obowiązującej decyzji jednostki nadrzędnej przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Komisja rozjemcza zawiadamia o wszczęciu sporu właściwy związek zawodowy, który może zgłaszać oświadczenia i wnioski oraz wziąć udział w rozprawie przez swojego przedstawiciela.

2. W razie niestawienia się na rozprawę arbitra lub arbitrów wyznaczonych przez strony rozprawa może się odbyć bez ich udziału.

§ 9. Komisja wydaje orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy. Orzeczenie powinno być umotywowane.

§ 10. 1. Prezes komisji rozjemczej przedstawia w terminie 10 dni wydane orzeczenie wraz z uzasadnieniem właściwemu ministrowi, a jeżeli przedsiębiorstwo podlega radzie narodowej — prezydium tej rady.

2. Orzeczenie staje się prawomocne, jeżeli właściwy minister lub prezydium rady narodowej w ciągu 14 dni od

przedstawienia, wydanego orzeczenia, orzeczenia tego nie uchyli w całości lub części.

3. „Prawomocne orzeczenie doręcza się niezwłocznie z urzędu obu stronom, które je wykonują w swoim zakresie działania.

§ 11. W razie uchylenia orzeczenia komisji rozjemczej minister lub prezydium rady narodowej przekaże sprawę do ponownego rozpoznania w innym zespole orzekającym. Rozpoznanie sprawy następuje w zespole zwiększonym.

§ 12. Orzeczenie wydane przez zespół zwiększony jest ostateczne i podlega wykonaniu.

§ 13. Przepisy uchwały dotyczące ministrów stosuje się również do urzędów centralnych i ich kierowników.

§ 14. 1. Członkowie zespołu orzekającego otrzymują wynagrodzenie za udział w posiedzeniach komisji oraz diety i zwrot kosztów podróży według przepisów obowiązujących pracowników państwowych.

2. Koszty związane z działalnością komisji rozjemczej pokrywane są z budżetu właściwego resortu.

§ 15. Właściwi ministrowie powołają do dnia 30 września 1957 r. resortowe komisje rozjemcze.

§ 16. Prezes Rady Ministrów wyda regulamin komisji rozjemczych, ustalający szczegółowy tryb postępowania w sporach objętych niniejszą uchwałą.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

399

UCHWAŁA Nr 302 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w uchwale mowa jest o przedmiotach niepełnowartościowych, rozumie się przez to przedmioty posiadające mniejszą wartość użytkową od normalnie przyjętej w obrocie wskutek:

- 1) wad, w szczególności nieodpowiadania obowiązującym warunkom technicznym,
- 2) zużycia.

2. Przepisy uchwały stosuje się również do ustalania cen przedmiotów, których użycie zgodnie z przeznaczeniem możliwe jest dopiero po przeprowadzeniu naprawy.

§ 2. Cenę przedmiotów niepełnowartościowych ustala się przez obniżenie ceny odpowiedniego przedmiotu pełnowartościowego o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości.

§ 3. W stosunkach pomiędzy jednostkami państwowymi a innymi jednostkami społecznymi obowiązują następujące zasady:

- 1) organy właściwe do ustalania cen mogą ustalić dla niektórych grup artykułów procentowe stawki potrąceń w zależności od rodzaju wad;
- 2) jeżeli nie zostały ustalone procentowe stawki potrąceń (pkt 1), sprzedaż następuje po cenie uzgodnionej z nabywcą; ministrowie mogą dla określonych grup wyprodukowanych w podległych przedsiębiorstwach wyrobów zakwalifikowanych jako niepełnowartościowe wprowadzić obowiązek sprzedaży po cenach nie niższych niż ustalone przez powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa komisję, w której skład powinien wchodzić także przedstawiciel właściwego biura zbytu lub jednostki handlu hurtowego, jeżeli wyroby te są rozprowadzane przez te jednostki;
- 3) ceny towarów niepełnowartościowych zbywanych przez producentów jednostkom handlu detalicznego lub hurtowniom w celu dalszej odsprzedaży ludności ustala się w trybie określonym przez Państwową Komisję Cen;
- 4) przepisy pkt 1—3 nie mają zastosowania do artykułów zbywanych przez producentów w ramach produkcji ubocznej.

§ 4. 1. Przy sprzedaży przedmiotów niepełnowartościowych spółdzielniom pomocniczym, rzemieślnikom, c. a. t. p. n. i.

kom, drobnym wytwórcą lub innym osobom prywatnym za podstawę ustalenia ceny za takie przedmioty przyjmuje się cenę detaliczną takiego samego lub najbardziej zbliżonego przedmiotu. W razie gdy nie została ustalona cena detaliczna odpowiednich artykułów pełnowartościowych, sprzedaż przedmiotów niepełnowartościowych powinna nastąpić po cenie nie niższej niż ustalona przez komisję powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa (§ 3 pkt 2). Cena ta powinna odpowiadać cenom możliwym do uzyskania na rynku. Sprzedaż maszyn i urządzeń oraz sprzedaż innych przedmiotów większej wartości powinna być dokonywana w drodze przetargu, przy którym ceną wyjściową powinna być cena ustalona przez komisję (§ 3 pkt 2).

2. W razie gdy nabywcom wymienionym w ust. 1 przysługuje prawo zakupu przedmiotów pełnowartościowych po cenie innej niż detaliczna, za podstawę obliczenia ceny przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju przyjmuje się cenę, po jakiej nabywca może nabyć przedmiot pełnowartościowy.

§ 5. 1. Przy zakupie przez państwowe jednostki organizacyjne od osób nie będących jednostkami państwowymi przedmiotów niepełnowartościowych wyprodukowanych przez te jednostki dla ich zbycia, za podstawę ustalenia ceny zakupu przyjmuje się obowiązującą danego producenta cenę zbytu artykułu. Jeżeli na artykuły własnej produkcji wytwórca uprawniony jest do ustalenia ceny we własnym zakresie, to zakup przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju następuje po cenie uzgodnionej z wytwórcą.

2. Zakup przedmiotów niepełnowartościowych od osób nie będących jednostkami państwowymi i nie trudniących się zawodowo produkcją oraz zakup w państwowych sklepach komisowych może nastąpić po cenie nie wyższej niż cena detaliczna, zmniejszona o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości. W razie braku takiej ceny zakup może nastąpić według rzeczywistej wartości ustalonej komisyjnie w oparciu o ceny najbardziej zbliżonych artykułów.

3. Przy zakupie maszyn i urządzeń od osób nie będących jednostkami państwowymi, z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 1, za podstawę do ustalenia ceny zakupu przedmiotu niepełnowartościowego przyjmuje się cenę zbytu takiego samego lub najbardziej zbliżonego artykułu produkcji

państwowej, a jeżeli zakup dotyczy artykułu nie produkowanego w kraju — cenę zbytu artykułu pochodzącego z importu.

§ 6. W fakturach wystawianych na przedmioty niepełnowartościowe należy zamieszczać wzmiankę, że sprzedaż dotyczy przedmiotów niepełnowartościowych.

§ 7. Przepisy uchwały nie dotyczą:

- 1) niepełnowartościowych artykułów obrotu towarowego znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorstw handlowych;
- 2) przedmiotów posiadających wartość artystyczną lub muzealną;
- 3) przedmiotów nie nadających się do zużycia zgodnie z ich przeznaczeniem (np. odpadów produkcyjnych przeznaczonych do dalszego zużycia jako materiały, złomu, braków ostatecznych) oraz opakowań.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc przepisy uchwał i zarządzeń dotyczące przedmiotów niepełnowartościowych, a w szczególności:

- 1) instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 marca 1950 r. w sprawie upłynnienia przez przedsiębiorstwa państwowe remanentów niepełnowartościowych wyrobów gotowych własnej produkcji (Biuletyn PKPG Nr 5, poz. 82);
- 2) uchwała nr 424 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen na niektóre przedmioty używane, zakupywane przez jednostki państwowe oraz wyznaczenia organów właściwych do ustalania cen;
- 3) § 7 uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911) w zakresie ustalania cen na przedmioty niepełnowartościowe.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

400

UCHWAŁA Nr 313 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1957 r.

w sprawie opłat za paczki pocztowe w obrocie wewnętrznym.

Na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 8 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) oraz w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie artykułów i usług, których ceny, opłaty lub stawki taryfowe albo wytyczne dla ich ustalenia określa Rada Ministrów (Dz. U. Nr 31, poz. 125) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W taryfie pocztowej, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej (Dz. P. i T. Nr 2, poz. 12) wprowadza się zmiany objęte załącznikiem do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. *Jaroszewicz*